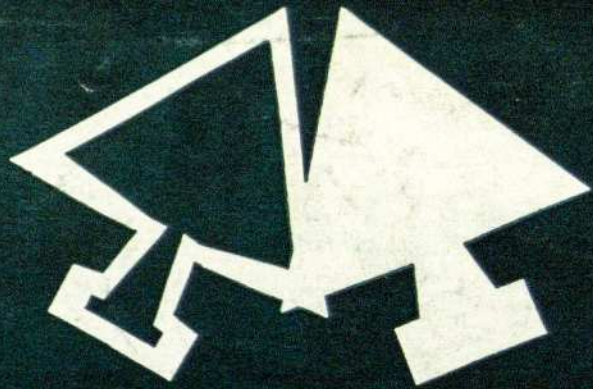

7

1967
rugsējis

ECCLTÉ

eglutė

1967

7

rugsėjis

ilustracijos

S. Smalinskienė — psl. 1
S. M. Eucharista — 3, 4, 5, 6, 12, 16,
17, 18
A. Balukas — 13
P. Osmolskis — 20, 21

turinys

Susitikimas	3
J. Slėnys	
Išdykusi Pūkutė	6
V. Frankienė	
Narvydo nuotykių	13
J. Šulcas	
Augam	15
L. Žitkevičius	
Voro tinklas	16
J. Minelga	
Pupučio dienoraštis	18
Puputis	
Milžino Miko	
Pasivaikščiavimas	20
Beždžioniukas ir papūga	22
N. Butkienė	
Konkurso laimėtojai	25
Pašto dėžutė	31
Lapo galvosūkis	32

vienintelis lietuviškas vaikų laikraštėlis pasaulyje

REDAGUOJA IR ADMINISTRUOJA
Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys

SPAUSDINA
IMMACULATA PRESS
Putnam, Connecticut 06260

KAINA: metams — \$4.00
atskiras numeris 40¢

redakcijos ir administracijos
reikalais kreiptis:

“EGLUTĖ”
Immaculate Conception Convent
Putnam, Connecticut 06260

DĖMESIO:

Atsiųsti rankraščiai tampa redakcijos nuosavybe. Redakcija rezervuoja sau teisę juos pakeisti ar sutrumpinti, pagal reikalą. “Eglutės” iliustracijų negalima naudoti kituose leidiniuose be redakcijos sutikimo.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly except July and August, by the Sisters of the Immaculate Conception Office of Publication, Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Subscription \$4.00 yearly. Single copy 40¢. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

SUSITIKIMAS

J. Slėnys

Suskambėjo elektrinis skambutis. Nušvito keturi šimtai plačių šypsniukų ir pasigirdo keisti garsai — tip-tap-tap ilgais koridoriais ir buldu-buldu žvilgančiais laiptais. Ne, negali sakyti, kad vaikai nemėgo eiti į mokyklą, bet tik kad tas paskutinis skambutis buvo toks labai linksmas...

Žibutė buvo beveik pati pirmutinė lauke. Ji labai skubėjo, nes prie mokyklos laiptų ji visuomet laukdavo savo Draugo. Žibutė apsidairė į visas puses, net į savo klasės langą, bet nieko dar nesimatė.

Staiga pro duris išėjo berniukas, apsirengęs futbolisto uniforma.

— Labas, — šyptelėjo Žibutė. — Tau labai tinka ta uniforma — ar jūsų klasė ruošia kokią vaidinimą, ar ką?

— Aš netik apsirengęs kaip futbolistas, aš esu futbolistas — ir dar pats garsiausias! Vakar sviedinį taip toli nuspyriau, kad dar šiandien neranda, — atsakė berniukas ir dideliais žingsniais nužygiavo per kiemą.

Žibutė pažiūrėjo į jį ir patraukė pečiais.

Tada išėjo antras berniukas, apsirengęs kaip astronautas.

— Labas, — tarė Žibutė truputį nedrąsiai, — turbūt įdomu apsirengti kaip astronautas...

— Bet aš tikrai esu astronautas, — atsakė jis, — ne tiktai taip apsirengęs! Nejaugi nematei, kaip vakar ant mėnulio vaikščiojau!

Žibutė nežinojo, ką jam atsakyti, tai tik žvilgtelėjo į dangų. Tuo tarpu berniukas nuėjo per kiemą, visai nelaukdamas atsakymo.

Žibutė vėl ėmė dairytis savo Draugo. Ji paėjo kelis žingsnius į vieną pusę ir kelis žingsnius į kitą — gal jis jos nepastebėjo, gal... Ir visai netikėtai ji atsimušė į berniuką jūrininko uniformoje.

— O, atsiprašau... Kokia šauni uniforma!

— Ar manai, kad aš tik taip sau šitaip apsirengiau? Aš tikrai esu jūrininkas! Ar nematei, kaip aš užvakar perplaukiau visus vandenynus be sustojimo?

Žibutė nežymiai papurtė galvą ir pagalvojo: "Dar vienas toks"... Ji vėl nekantriai apsidairė ir štai, tikrai, tikrų tikriausiai baltu taku atbėga jos Draugas — Kudlius!

Žibutėėjo šaligatviu pasišokinėdama, o Kudlius bėgo šalia ir lojo, lyg norėdamas pasišnekėti. Jis buvo didelis ir turėjo labai storą balsą.

Staiga žiūri Žibutė — ant tvoros tupi futbolistas, astronautas ir jūrininkas!

— Nejaugi jie bijo mano Draugo, — nustebo mergaitė. — Jis didelis ir turi storą balsą, bet...

Ir tikrai, berniukai visai nesišypsojo. Neatrodė, kad jie sėdi ant tvoros tik taip sau, kaip berniukai kartais daro — o jie juk visokių keistų dalykų daro... Bet dabar jie atrodė gerokai išsigandę.

— Labas! — sušuko Žibutė. — Čia yra mano Draugas. Jis netik apsirengęs kaip Draugas, jis tikrai draugiškas...

Visi trys berniukai šyp-
telėjo. — Jo vardas —
Kudlius!

Futbolistas, astronau-
tas ir jūrininkas viens
po kito nušoko nuo tvo-
ros. Kudlius pasisveiki-
no savo storu balsu ir
visi penki nužingsniavo
plačiu šaligatviu. Ketu-
ri pradėjo švilpauti —
tik taip sau, o vienas
pradėjo loti, tik taip
sau.

PASKAITYKITE LABAI GREITAI

Būrys Biručių, Barbučių bumbėdamos bėgo, baisiais būb-
nais būgnino — bebėgant bobutę bumbtelėjo, baisiai išgąs-
dino.

Cypianti cypliukė, Cilė Cipliauskaitė, cirke cypsėdama,
čiulpė cukrinius cibukus.

Dienų dienelem, dainų daineles dainuodavo, didžius darbus
dirbdavo, o didžius darbus dirbdami, dainelėmis džiaugės.

IŠDYKUSI PŪKUTĖ

Vanda Frankienė

Didįjį senelį, miško ąžuolą, mėgo voverės ir jo drevėse įsitaisė sau patogias buveines. O tų drevių šimtamečio ąžuolo kamienne buvo labai daug ir metai po metų vis daugėjo. Todėl ir voverėčių - puikiauodegyčių šeimų tenai vis gausėjo ir gausėjo, — kol pagaliau ąžuolas tapo voverių miestu, jų pačių Voverynu pavadintu.

Šakų šakelėmis, lyg gatvių gatvelėmis, bėginėjo mamytės voverės; šokinėjo ir išdykavo jaunimas — voverėtės ir voveriukai; rimtai šokavo, kankorėžius rinkdami, tėvai — vyrai — besišnekučiuodami ir besvarstydami svarbius gyvenimo klausimus.

Pačioje didžiojoje drevėje įsitaisė, it rūmuose, karališkoji Pūkių šeima. Jo Didenybė Pūkis — stambus ir ypač besididžiuojas savo labai gražia, pluskuota uodega bei

pluošteliais baltų plaukelių, tarsi karūnėle, galvos viršūnėje. Tatai garbingos Pūkių šeimos, iš proselių paveldėtas,

karališkas ženklas. Visa voverių padermė jį karaliumi vadino, jo įsakymų klausė ir jį labai gerbė ir nuolankumą rodė.

Karaliaus žmona buvo visų gražiausioji voverė, Gražutė, didžiai ramaus būdo, labai darbšti ir visiems nuoširdi bei gera — tik neišpasakytai liūdna, nes jos karščiausias troškimas neišsipildė. Mat, ji užaugino šešis sūnelius, bet nė vienos dukrelės nesusilaukė. O dukrelės ji taip norėjo, kaip po žiemos speigų augalėliai ilgisi šilto saulės spindulėlio.

— Pavasaris, pavasaris! — pragydo iš šiltųjų kraštų sugrįžę paukščiai. Sužaliavo žolė, krūmai ir medžiai. Pražydo žibutės, pakalnutės ir purienos. Suzvimbė bitelės. Iš savo guolių išlindo per žiemą miegoję meškiriai, ežys Dyglis ir kiti žvėreliai. Ant kelmo atsitūpusi, saulėkaity šildėsi kiškienė Pilkė. Ji protarpiais letenėlėmis glostė snukutį ir, paraičiodama ūsus, linksmai sau mąstė:

— Tai, tai — nė vienas nežinot, kokia dabar esu laiminga! — Nušokusi nuo kelmo, čia pat netoli pakrūmėje, praskleidė samanų krūvą, ir žvilgterėjusi nusišypsojo — trys maži kiškučiai miegojo susiglaudę.

— Va ir gražios šeimynėlės susilaukiau! — sušuko, striktelėjusi linksmai.

Šakotaragis briedis stebėjo Pilkę iš už krūmų ir storu balsu staiga prašneko:

— Fu, kokie negražūs tavo vaikai — maži, kaip peliūkščiai! Va, kad pamatytum manąjį sūnų gražuolį, tik vakar gimusį! — treptelėjo briedis kojomis ir linksmas nukūrė namo.

— Šiu, šiu, šiu! — sušnibždėjo, sušiušeno ežys Dyglis, išlindęs iš lapų. — Ir aš susilaukiau dviejų vaikelių. Jie miega gūžtelėje, gražiausi iš visų žvėriukų!

Miško gilumoje, oloje, laputė Gudruolė meiliai glostė tris mažyčius vaikelius.

Dideli paukščiai ir maži paukšteliai giedojo, čiulbavo prie savo lizdų. Kiti nešė kirminėlius ir penėjo žmoneles, tupinčias ant kiaušinių — vaikelius perinčias. O kai kuriuose lizdeliuose cypavo mažiukai paukštyčiai ir išsižiodami laukė maisto, kurį mamytė su tėveliu nešė ir dėjo į

snapius. Saulutė taip šiltai ir jaukiai šildė žemę ir visą miškelį.

Staiga nepaprastas triukšmas kilo Voveryno mieste. Čypsėjo, strikinėjo voverės ir voverytės; šūkavo, kukavo čia pat gegutė. Bet visus perrėkė, storu balsu sušukdamas, voverys Šauklys:

— Karalienei gimė dukrelė!

— Dukrelė, dukrelė! Sveikiname! — spiege, šaukė viso miesto voverės.

Tuoju buvo pakviestas svirplių muzikantų orkestras, kuris čir-čir-čir linksmai užgrojo.

Karalius Pūkis, tarnų apsuptas, stovėjo išdidus rūmų balkone. O karalienė Gražutė laikė ant rankų mažytę dukrelę. Voverės ir voverytės spraudėsi viena po kitos, kad naujagimę gautų pamatyti. Visus apėmė neišpasakytas džiugesys, o patį karalių — dar ir pasididžiavimas, kai ant kūdikio galvutės buvo pastebėta baltų pūkelių karūnelė — valdoviškosios giminės ženklas.

— Valio, valio, valio! Tegyvuoja karalaitė! — šaukė minia voverių ir voverių; ir viena po kitos dėjo dovanas prie karalienės kojų: didelius kankorėžius, rudus, kvepiančius riešutus, džiovintus grybus. O viena voverytė atnešė, ant pagalėlio susmaigstyta, šermukšnio uogų, kurios — vargu, ar daug kas patiktų — išlaikė savo puikią raudoną spalvą.

Ir prasidėjo puota, kokios tas miškas dar niekad nematė. Tris dienas voverės šoko, trypė, čypsėjo, svirpliai muzikantai smuikeliais grojo, ir visi vaišinosi riešutukais ir kankorėžiais, išimtais iš žiemos sandėlių.

Artimuose medžiuose sutūpę, paukščiai džiugiai čiulbėjo, sveikindami karališkąją šeimą, dukrelės sulaukusią.

Pievelėje, čia pat prie Voveryno susirinkę žvėrys, nuoširdžiausius linkėjimus teikdami, šoko ir laigė, kad net žemė drebėjo. Mat, tais laikais voverės buvo išgarsėjusios kaip labai meilūs ir draugiški padarėliai, kurie niekam, nei paukšteliams, nei miško žvėreliams jokios žalos nedarė. Darbščios, linksmutės, jos rinko kankorėžius, riešutus, grybus ir laukinius obuolėlius džiovino ir kraudavo į sandėlius žiemai. Todėl maisto joms niekad nestigo. Vienos voverės buvo pilkutės, kitos rudutės — visos darbščios ir visų mėgiamos. Tad, karalaitei gimus, džiaugėsi ir linkminosi netik voverės, bet ir visi miško paukšteliai bei gyvulėliai.

Netoli miško, už upės ir kalnelio, buvo piktosios Raganos dvaras. Per upę ji kadaise nutiesė tiltą — miško žvėreliams atbėgti į jos užburtą daržą ir sodą. O kas tik į jos dvaro ribas įžengdavo — jau nebesugrįždavo atgalios, nes akmenėliu pavirsdavo. Žinojo tai miško žvėreliai, ir nuo seno jau niekas nebeišdriso ton pusėn paeiti. Paukščiai, aukštai skraidydami, daug negerų dalykų Raganos dvare matė, ir perspėdavo žvėrelius. Ragana buvo netgi pribarsčiusi ant tilto auksinių, apnuodytų grūdų. Kai kurie suvilioti paukšteliai, jų paragavę, nugaišdavo. Taip kad ilgai visi jos ėmė bijoti ir vengti.

Išgirdo Ragana apie linksmybes Voveryno mieste ir panoro sudrumsti ten džiaugsmą — išgąsdinti voveres bei paukštelius, o gal ir koki žvėrelį pasigauti. Dideliu ir nepaprastai gražiu raudonsparniu paukščiu pasivertusi, atskrido ji ten. Voverės šoko, paukščiai dar vis čiulbėjo, orkestras smagiai tebegrojo, o dvi gražiabalsės pelėdos dainavo.

Netikėtai suūžė vėjas, susiūbavo net storiausioji ažuol-
lo šaka — ir į patį Voveryno vidurį nusileido dar nematy-
tas, raudonai žėrintis paukštis. Atskridęs pragydo storu,
krankiančiu balsu:

Priimkite mane į puotą —
Raudonsparnį karaliūną.
Ir aš šoksiu ir dainuosiu —
Voveres apdovanosiu!

Tik parodykit naujagimę mažytę:
Ar judri ji, ar graži?!

— Tuoju parodysim, tuoju! — sujudo gerosios vo-
verytės.

— Tai Ragana, Ragana! — sučiulbo atpažinę ir išsi-
gandę paukščiai, ir tuoju visi išsislapstė. Išgirdę tokią
naujieną, išbėgiojo žvėrys ir žvėreliai. Svirplių orkestras
nutilo. Baimės apniktos voverės į namelius sulindo. Tik
Pūkis, karalius, atsistojo ir gražuoliui raudonsnapiui pik-
tai tarė:

— Nešdinkis iš mano karalystės! Juk esi pikta Ra-
gana!

— Kran, kran, — sukranksėjo paukštis įsižeidęs ir,
pavirtęs baisiu juodvarniu, puolė karalių. Dabar jau išsi-
gando ir Pūkis. Bet ūmai prisiminė mėlsvąjį paukštelį,
kurį kitakart buvo priglaudęs savo rūmuose, audrai siau-
čiant. Šis, atsidėkodamas už tai, išrovė iš savo sparno žė-
rinčią, mėlsvą plunksnelę ir padavė karaliui, paaiškinda-
mas, jog toji plunksnelė padės jam nelaimės atveju.

— Kokios nors nelaimės ištiktas, — kartą aiškino mė-
lynasis paukštelis, — tik pamok ja rytų pusėn, mane pa-
šaukdamas:

Mėlsvuti, stebuklingas paukštelis,
Atskrisk, atplasnok —
Pas Pūkutį, pas karalių! —

— Tuomet žinosiu, kad esi manęs reikalingas — ir at-
skubėsiu pas tave.

Tą stebuklingąją plunksnelę karalius nešiojosi už savo gražiosios ausies užsikišęs. Čiupo ją dabar, pamojo rytų pusėn, pasišaukdamas Mėlsvutį.

Suūžė, susiūbavo didysis ąžuolas. Atrodė, jog Voveryno miestas sugrius — ir nematoma jėga sugriebė baisųjį juodvarnį, nusviesdama jį tolyn, kad net jo plunksnos padulkėjo į orą.

Gūdžiai kranksėdamas pakilo juodvarnis, šaukdamas:

— Atkeršysiu! Dar jūs visi mane paminėsit! — ir pagrasinęs išnyko, o mėlsvasis paukštelis suplasnojo virš Voveryno ir dingo aukštybėse.

— Ačiū, ačiū, gerasis paukšteli! — šaukė voverės ir jų karalius. Karalienė net pravirko iš džiaugsmo ir dėkingumo. To įvykio ilgai neužmiršo visa voverių padermė, gi karališkoji šeima vis minėjo gerąjį Mėlsvutį, širdyse slėpdami baime, nes kerštu pagrūmojo piktoji Ragana.

Laikas sparčiai slenka. Štai jau dveji metai su viršum praėjo nuo karalaitės Pūkutės gimimo. Ir gražus ruduo atėjo, kada gausybė maisto miške voverytėms atsirado.

Pūkutė jau užaugusi. Ji nepaprastai graži. Balta, labai ryški jos karališkoji karūnėlė puošia galvutę, tankus rusvas kailiukas dengia kūnelį, o jau uodegėlė, rusvais ir pilkais plaukeliais apaugusi — plati, puošni. Ausytės stačios, akytės didelės, gudrios. Ji pati judri, linksma ir išdidė, kaip tikra karalaitė. Tačiau jos tėveliai nusiminę ir nepatenkinti savo dukrele, nes ji išdykusi, nepaklusni ir didelė tinginė. Voverėčių mokykloje ji paskutinė mokinė. Tik įvairioms išdaigoms pirmoji. Netik tėvelių ji neklauso, bet ir mokytojų. Štai ir dabar mamytė ją išsivedė į mišką ir moko, kaip reikia gyventi, kur maisto susirasti. Įsoko abi į lazdynų krūmus — ak, kokie gražūs nunokę riešutai kaboti ant šakelių!

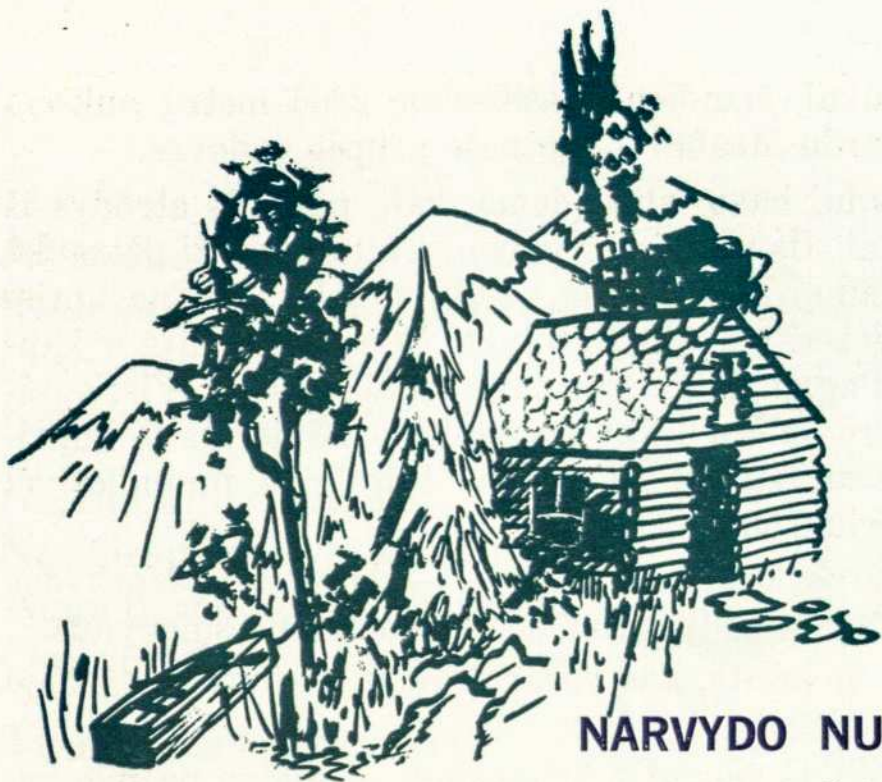
— Tai mūsų gardumynai. Skink, valgyk, Pūkute. Privalgiusios nešime žiemai į sandėlį, — sako mamytė. Pūkutė išlukšteno du riešutukus, suvalgė ir dairosi. Pamatė po krūmu miega kiškis Pilkis. Pūkutė tik strikt jam ant nugaros. Išsigandęs kiškelis pašoko ir pasileido bėgti, o

Pūkutė, įsikabinusi nagučiais jam į nugarą, juokiasi. Gi apsižvalgiusi pamatė paukštelį, kirminėliu nešina. Nušokusį nuo Pilkio nugaros, įstrikavo į medį ir jo šakomis pasileido bėgti, mojuodama savo puikia uodegėle, kuri lyg koks vairas padeda voverei nuo medžio į medį peršokti. Pritūpė, prisiglaudė prie medžio kamieno ir stebi lizdelį. Purpt, išskrido paukštelė mamytė valandžiukei, vandenėlio atsigerti. Pūkutė tuojau pat pamatė lizdelyje tris kiaušinėlius, išgėrė juos ir nušokavo sau tolyn. Sugrįžusi paukštelė gailiai verkė: nebeišperės ji mažutėlių, nes kiaušinėlius kažkas sunaikino. Kiek tokių lizdelių Pūkutė išdraskė, kiek mažų miško žvėrelių prigąsdino, prierzino, kiek medelių kamienų apnuogino, jiems žievę nugraužė, kiek tyčia medžių lapelių nuskabė, — niekas nebesuskaitys. Nerūpi jai tėvelių pamokymai, perspėjimai. Jai nė negalvoj, kad jie susirūpinę ir susigėdę dėl jos. Ji linksma neklaužada, išdykėlė — nieko neboja. Voveryno gyventojai tylomis, su užuojauta nusprendė, kad, turbūt, Ragana bus karalaitę užbūrusi, kai tada, paukščiu pasivertusi, per pačias krikštynų linksmybes buvo atskridusi. Tačiau vieną gerą ypatybę karalaitė turėjo. Jeigu ji aptikdavo voverių mėgiamų gėrybių — riešutų, kankorėžių, grybų, ar laukinių vaisių — nieko nelaukdama sukviesdavo savo drauges

ir visos bendrai džiaugdavosi, kartu puotaudamos. Draugės gi, kas atlikdavo, rūpestingai nusi-nešdavo į sandėlius žiemai. Ji pati vaišindavosi, kiek tik jos pilvukas reikalavo, o paskui nerūpestingai šokinėdavo ir išdykaudavo. “Tegu sau mano draugės valgo ir dirba, o aš šokinėsiu”, galvodavo ji.

(Bus daugiau)

NARVYDO NUOTYKIAI

Jonas Šulcas

Narvydas atvyko Italijon rugpiūčio mėnesį, kada visi atostogavo. Kadangi Italijoje vasara ilga ir karšta, atostogos tęsiasi apie tris mėnesius.

Lietuviukai mokiniai išvyko su mokytojais į vasarnamį Alpių kalnuose. Tas vasarnamis pastatytas Matterhorn kalno papėdėje, arti Šveicarijos sienos. Vos ten atvykus, Narvydui užėjo noras užkopti į kokią artimą viršūnę, bet prisiminęs nuotykius gimnazijos požemiuose, susivaldė. Tą patį vakarą direktorius pasikalbėjo su mokiniais.

— Berniukai, matot kiek čia aplinkui aukštų kalnų viršūnių. Štai ir Matterhorn amžini sniegynai žiba mėnėsienos šviesoje. Galėsite ten laiptoti, tik būkite kantrūs! Darysime daug iškylų, bet kalnais laiptoti reikia daug patyrimo ir pasiruošimo, nes pavojinga. Prašau be leidimo vieni niekur nelipti.

Eidamas gulti, Narvydas džiaugėsi, kad niekur nelipti — gal ir vėl būtų kur nuklydęs...

Po kelių dienų berniukai pasiruošę pirmai ilgai iškylai. Visi, mokytojai ir mokiniai, apsikrovę sunkiomis kuprinėmis, išžygiavo anksti rytą.

— Vaikai, šiandien pasieksime 2300 metrų aukščio viršūnę, vardu Meabe! — pranešė grupės vadovas.

Narvydui buvo labai įdomu, kaip pasaulis atrodys iš taip aukštai. Jis smagiai žygiavo su kitais ir visi užtraukė linksmą dainą. Kai saulutė pakilo aukščiau, daina aptilo ir juokai nebeskambėjo. Berniukai šluostė prakaitą ir kaupė jėgas. Pagaliau vadovas davė ženklą sustoti. Visi susėdo prie tyro šaltinio ir išsitraukę priešpiečius iš kuprių, valgė su neįtikėtinu apetitu. Pavalgius, nuotaika vėl pakilo ir triukšmas padidėjo.

— Žiūrėk kaip arti sniegas! — bakstelėjo Narvydas draugui Petru, rodydamas aiškiai matomus sniegynus.

— Ar ne keista, kad vasarą sniegą matom! — pridėjo kitas berniukas.

— Dar tris valandas keliausime, — staiga prabilo vadovas. — Jei visi laikysitės mano žingsnio, kartu pasieksime viršūnę!

Nors jaunieji alpinistai jau buvo pasiekę maždaug 2000 metrų aukštumą, saulė visvien nugaras negailestingai kaitino. Žygiuoti buvo nelengva.

Po dviejų valandų žygiavimo, jau nebesimatė medžių ir kalno viršūnė atrodė taip arti, jog, rodos, galėtum ranka paliesti. Bet reikėjo lipti dar valandą per stačias pievas ir uolas, kol galų gale visi, smarkiai alsuodami, pasiekė viršūnę. Berniukai sužiūro į didingus kalnus.

— Oi, koks gražus Mont Blanc ir kiek daug sniego ant Monte Rosa!

— Žiūrėk koks mažiukas atrodo Matterhorn iš čia!

Nepaprasti vaizdai ir skanūs pietūs numalšino jaunųjų alpinistų nuovargį. Netrukus jau norėjosi vėl pajudėti. Ir Narvydas neiškentė vietoje sėdėti. Kartu su Petru juodu nulipo žemyn per stačias uolas kitoje viršūnės pusėje.

Staiga Narvydas pamatė kažką nepaprasto.

— Oi, kaip gražu, Petrai! Ateik pažiūrėti.

— Pirmą kartą tokias matau, — atsiliepė Petras,

AUGAM

L. Žitkevičius

Aš broliukas — dobiliukas,
Kaip varliukas, mažuliukas.
O sesutė — rūtytėlė,
Kaip varlytė, mažutėlė.

Nesijuokite, zuikeliai
Nei giraitės voveraitės:
Augs berneliai kaip uoseliai,
O mergaitės — kaip eglaitės.

Tų uoselių tvirtumėlis,
O eglaičių puikumėlis!
Nesijuokite, zuikeliai:
Toks užaugs ir jaunimėlis.

įsmeigęs akis į tris puikias Edelweiss, augančias ant stačios uolos.

— Mokykloje mums aiškino, kad ta gėlė auga labai pavojingose vietose — kaip čia. Kaip mes galėsime prieiti ją nuskinti?

— Narvydai, tu nusileisk nuo uolos, o aš tave laikysiu už kojų, kad nenukristum! — sugalvojo Petras.

Taip jie ir padarė. Narvydas atsigulė ir atsargiai šliaužė prie gražiųjų Edelweiss. Jis ištiesė ranką, bet negalėjo pasiekti. Abu berniukai visaip bandė prie stačios uolos prisiartinti, bet vis gėlės pertoli! Pagaliau abu pavargo ir pasidavė. Petras užtraukė Narvydą į viršų. Visas sušilęs, jis ryžtingai nusprendė:

— Petrai, būtinai turime tas gėles pasiekti!

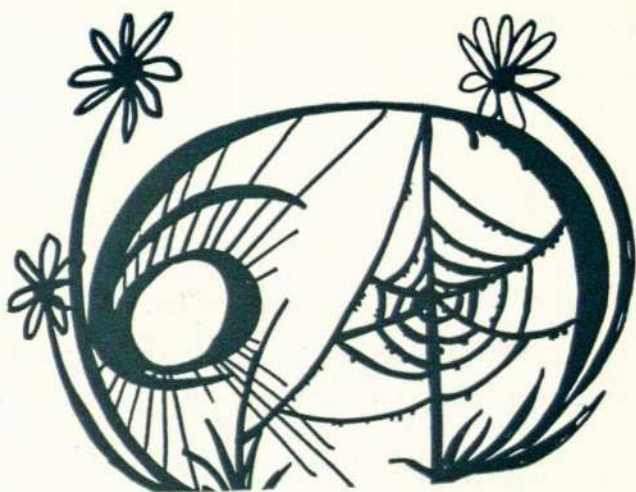
— Bet kaip?

— Ieškokime pagalbos!

(Bus daugiau)

VORO TINKLAS

Jonas Minelga

Voras tinklą audė,
O musytė snaudė,
Visą dieną
Gėrus pieną
Iš pilnos puodynės.

Ir prašneko voras,
Lyg šaunus bajoras:
— Teta muse,
Dvaro pusę
Tau padovanosiu!

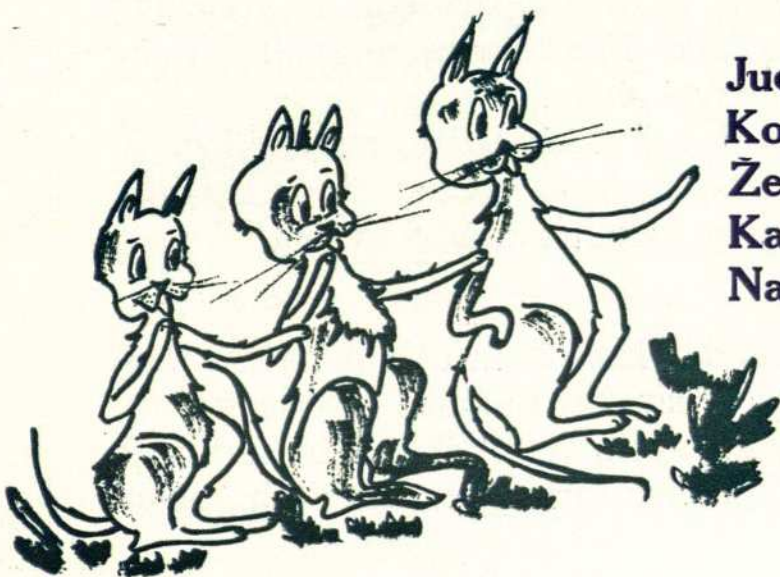
Tik nesididžiuoki,
Čia pasisvečiuoki:
Virėm, kepėm,
Sviestą tepėm
Ant baltų pyragų.

Pakvietėm į balių
Vabalų karalių,
Jei patiksi,
Žinom — liksi
Mūsų karaliene.

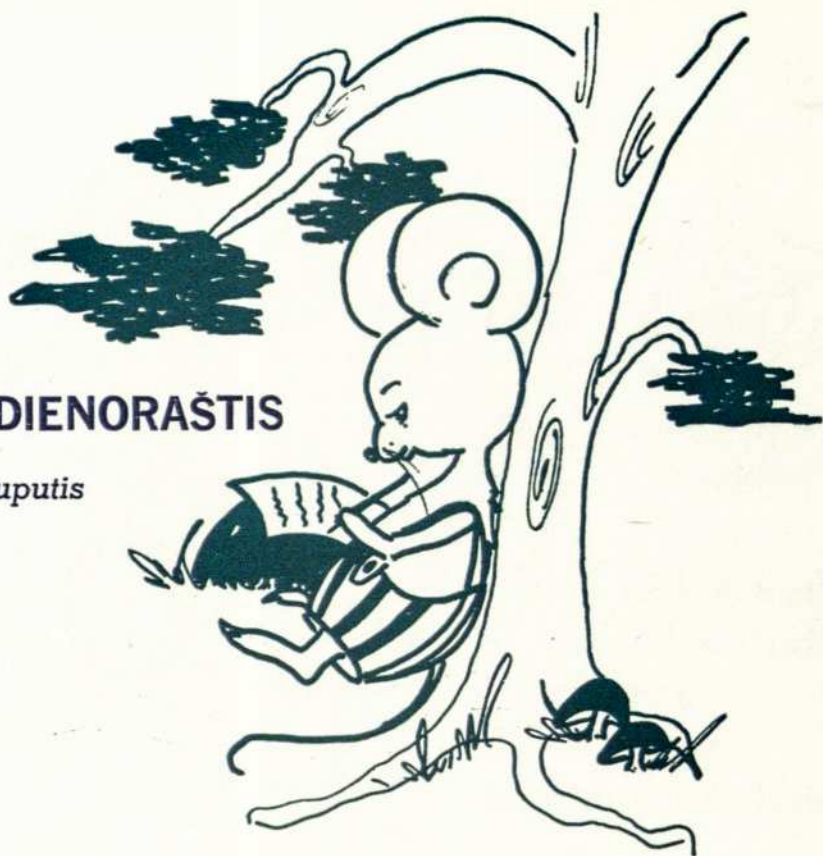
Musė puoštis ima,
Sėda į vežimą;
Kelias dunda,
Net pabunda
Dėdė šimtakojis.

Juokias linksmos katės,
Ko — atspėkit patys!
Žengia voras
Kaip bajoras
Naujo tinklo austi.

PUPUČIO DIENORAŠTIS

parašė Puputis

pirmadienis

Šiandien nežmoniškai tyku! Taip, nežmoniškai (Čia labai geras žodis, reiks užsirašyti ant beržo tošelės.). Kas visiems atsitiko? Voverys tik laksto aplinkui ir mirksi paslaptinai. Moterys, mat — jos vis tokios kitokios (ir tą reik kur užsirašyt — kada nors paklausiu Profesoriaus Pelėdžiūno, kodėl moterys visad skuba...).

Hmmmm — net ir mamytėi užėjo noras šaldytuvą valyt! Ir dar ką pamačiau. Ale ot! Už storiausio klevo Pulkininkas Kregždys rikiuoja visus kregždžiukus ir kregždytes. Kažkur skrist žada. Tikrai ne į šiaurę, nes paltukų nesisiuvą — kaip man mamytė siuvo.

Dar kartą hmmmm! Rytoj reikės ištirt, kas čia dedasi. Šiandien turiu kitą svarbų darbą — reik atostogų lagaminą išvėdinti. Taip kažkaip, nekaip sūriškai kvepia!

antradienis

Keisčių keisčiausias dalykas! Žiūriu į vakarykštį dienoraštį — tikrai pats parašiau, bet šiandien aš visai kitoks peliukas. Pažiūrėjau į mamytės veidrodį — atrodo taip pat! Kas čia darosi? Šiandien viskas atrodo kitaip, negu vakar!

Ir dar atsiminiau — kai tik atsibudau. Juk ruduo ateina. Ruduo, ruduo, ruduo. Užtat ir visokie keisti dalykai vyksta, užtat visi dirba. Kai tik prasimerkia, jau žinojau kodėl. Keisčių keisčiausias dalykas, bet oras kitaip kvepia — rudeniškai.

Hmmm — reik atsimint, kad ryte geriausiai einasi galvoti!

trečiadienis

Oiiii! Jau pieštukas nudilo. Taip smarkiai rašiau! Genys Genutis turės man padrožti. Tai rašytojams bėdos — kai galva veikia, pieštukas neveikia, o kai pieštukas veikia, galva nori atostogų! Kiba tik Profesorius Peledžiūnas galėtų išaiškinti šį klausimą. Jis taip pat rašytojas! Aš dar jo raštų nesuskaitau, nes akinių neturiu... Hmmm — jis vis man sako: “Suspėsi. Kai akinius nešiosi, galėsi storas knygas skaityti.” Hmmm — vieną kartą imsiu ir pabandyčiau be akinių skaityti. Tik ne šiandien. Šiandien spindulėliai taip dailiai šokinėja — būtinai turiu pagaudyti. Būtinai!

ketvirtadienis

Turiu naują draugą! Vis norėjau susidraugauti, bet bijojau. Visi jį pravardžiuoja: vėjau, vėjau niekadėjau... Vėjas visai malonus. Aš sakiau jam: “Labas rytas”. Jis atsakė: “Ūūūūū”. Tada aš sakiau: “Kaip tamsta laikotės ši rudenėlį?” (Man kažkas sakė, kad su garbingais ponais taip reikia šnekėtis.) Ir tada jis atsakė: “Ūūūūū, o kaip tu-ūū?” Tada aš vėl sakiau: “Ką tamsta dabar veikiat?” Jis atsakė: “Ūūūūū daug darbų — ūū turiu — ūū”. Jis man parodė, kaip jis lapus sušluoja, ir kaip žolę sušukuoja, ir kaip išskrendantiems paukščiams pamojuoja.

Hmmm — tikrų tikriausiai reik atsiminti, kad nežinai kur, kaip, kada, kame naują draugą atrasi! Taip, būtinai!

Reikia pirštams atostogų! Rašymas sunkus darbas... Kažin, ar vėjas moka rašyti?...

Puputis

MILŽINO MIKO PASIVAIKŠČIOJIMAS

Milžinas Mikas labai mėgo vaikščioti. Pavalgęs pusryčius kaip visuomet — trisdešimt keturis kiaušinius ir dvidešimt gabalų keptos duonos kaip visuomet — jis išėjo pasižvalgyti, kaip pasaulis atrodo ryte. Nei iš šio, nei iš to,

jis sutiko

— Vakar įvyko labai įdomus dalykas. Žiūrėk, pone milžinai!

Žiūri Milžinas Mikas — ateina

— Sveikinu, sveikinu! — sušuko milžinas mandagiai.
— Ilgiausių metų!, — pridėjo dar mandagiau.

— Ačiū, ačiū, — padėkojo jaunoji. — Daug svečių

vestuvėse buvo. Ponas

trimitą pūtė, o

ponas

solo dainavo ir

armonikomis pritarė.

Tai buvo linksma ir smagu!

Staiga iš krūmų išsoko

— O, čia mūsų šauniausi šokėjai, — paaikškino jaunoji.
Jie vestuvėse suktinį šoko, ir šoko, ir šoko. Dar dabar negali sustoti!

Naujos knygos

KAIP ALGIUKAS VĖJO IEŠKOJO — Puiki pasakų knyga vaikams! Autorė — Nijolė Jankutė-Užubalienė, iliustratorė — V. Varaneckaitė-Aleknavičienė. Kaina: \$2.50. Lengvai įsigijama Čikagoje, arba siunčiant užsakymus leidėjoms: Immaculate Conception Convent, Putnam, Conn. 06260.

SU DAINA — 328 psl. dainų knygelė, paruošta Gražinos Šimukonienės. Atspausdinta New Yorke, Tėvų Pranciškonų spaustuvėje.

BEŽDŽIONIUKAS IR PAPŪGA

N. Butkienė

Mūsų dėdė yra tėčio pusbrolis. Jis nepaprastai geras ir visų vaikų labai mylimas. Kada dėdė mus aplanko, jis visada papasakoja įdomius savo gyvenimo atsitikimus.

— Na, gerai. Ši kartą, — tarė dėdė, — aš jums papasakosiu ne apie savo nuotykius, bet apie vieno pažįstamo.

Mes vaikai atsisėdome ir atidžiai klausėmės.

— Turbūt žinote, vaikai, kad Indijoje daug karvių, gyvačių ir paukščių laikomi šventais.

— Žinome, žinome! Mums apie tai mokykloje kalbėjo.

— Puiku! Mat, Indijoje ir beždžionės vadinamos šventais sutvėrimais. Jei indas pamato alkaną beždžionę, jis pirma ją pamaitina, o tik paskui pats likučius suvalgo.

— Kartą mano pažįstamo sūnus gavo tokią šventą beždžionę dovanų. Beždžioniukas buvo dar visai mažiukas. Jo oda buvo tamsiai rudos spalvos, galvutė daili, akutės gyvos ir gudrios. Jis greit pamilo berniuką ir leidosi mokomas ir jaukinamas.

Beždžioniukas buvo gana klusnus ir nesipriešindavo savo mažajam globėjui. Jis sutikdavo nešioti trumpą raudoną švarkiklą, bet su kelnaitėmis išeidavo prasčiau. Ap-simaut apsimaudavo, bet už kelių minučių vėl nusitrauk-davo, kai tik berniukas nosisukdavo kiton pusėn.

Kas rytą beždžioniuko šeimininkas jam numazgodavo snukutį ir letenėles, o dantis šepetuku patrindavo. Beždžioniukas labai nemėgdavo praustis, bet žinojo, kad nepraustaburniai pusryčių negauna, o jam pusryčiai labai rūpėjo. Jis buvo tikras smaližius. Gavęs saldainiuką, atsargiai išvyniodavo iš popieriuko ir liežuvio galu paragaudavo. Jei neskanus, padėdavo į šalį ir tuoj kito prašydavo.

Taip berniukas ir beždžioniukas draugiškai išgyveno beveik visus metus. Vieną dieną berniukas gavo kitą dovaną. Senelė jam parnešė papūgą. Ji buvo graži ir labai protinga, net kalbėti mokėjo. Papūga tuoj su visais susidraugavo ir laisvai skrajojo po kambarius — nė nemanė laukan pabėgti.

Kartą atvyko svečiai. Beždžioniukas atsisėdo už savo staliuko ir laukė gardumynų. Jis jau puikiai valdė peilį ir šakutę. Papūga taip pat norėjo baliuje dalyvauti. Ji atsitūpė ant beždžioniuko kėdės ir pradėjo garsiai juoktis ir šnekučiuotis, kol gavo visų dėmesį. Kai kalbos nukrypo kitur, ji užsigavo ir nutilo, sėdėdama piktai pasišiaušusi ir pasipūtusi. Pagaliau ji ėmė vaidinti savo mėgiamiausią rolę — laivo kapitoną. Storu balsu kamantinėjo ir barė jūrininkus. Berniukas net susigėdo ir uždarė narvan, bet ir ten papūga nenurimo. Reikėjo narvą užkloti skara, kad ji manytų, jog laikas miegoti.

Berniuko mama turėjo gražius gintarinius karolius. Beždžioniukui ir papūgai jie labai patiko. Susižinojus apie tai, mama paslėpė karolius aukštai ant lentynos, manydama, kad tie išdykėliai jų nepasieks.

Už poros dienų berniukas rado savo draugus užsiėmusius kažkokiu tai darbu kampe ant kilimo. Jie atsidėję graužė kažkokius geltonus karoliukus! Gerai, kad spėjo ir papuošalus ir draugus išgelbėti, nes abiem būt buvę prasta.

Kitą sykį svečiuosna atėjo poniutė, pasipuošusi nauja moderniška skrybėlaite. Ji paliko skrybėlaite prieškambarį ant staliuko, prie didelio veidrodžio. Beždžioniukui ir papūgai skrybėlaite tuoj parūpo. Kai tik jų šeimininkas

atėjo patikrinti, kas čia dedasi, beždžioniukas įtraukė galvutę tarp pečių ir nustojo kramtęs raudonus kaspinus. Bet papūga visai nepaisė ir skrybėlaitę galutinai pribaigė, garsiai kvatodamasi. Berniukui net šiurpai nugara perbėgo. Laimė, kad ponia buvo gera ir perdaug nesiskundė, žinodama, kad iš tokių išdykėlių negali daug ko tikėtis.

Berniuko du draugai jį labiausiai išgąsdino vieną vakarą po didelio baltaus. Niekieno nepastebėti jie užsiriogino ant vaisių stalo ir pribaigė visus stikliukuose likusius gėrimus. Gėrė gėrė ir pasigėrė. Tada ėmė išdykauti kaip padūkė, kol pavargo ir po stalu nuvirto. Gulėjo kaip negyvi, ligi sekančio ryto.

Deja, atėjo laikas beždžioniukui ir papūgai išsiskirti. Papūgą globoti paėmė berniuko senelė ir beždžioniukas liko vienas su jaunučiu šeimininku. Juodu dažnai praleisdavo atostogas tetos ūkyje. Ten beždžioniukui buvo labai linksma. Jis šokinėdavo nuo vieno medžio ant kito, užsikabindavo uodega ant šakos ir supdavosi kaip supuoklėse, tik galva žemyn. Kartais jis laipiodavo vandens vamzdžiais kaip tikras akrobatas.

Beždžioniukas viską valgė. Jis ypatingai mėgo vynuoges ir dailiai kiekvieną uogą atskirai sučiulpdavo, odą bei kauliukus išspaudęs. Jis ir ryžių kruopas valgė — imdamas po vieną grūdėlį. Berniuko teta buvo labai maloni, bet gerokai išsiblaškiusi. Ji dažnai nepastebėdavo, kaip beždžioniukas jai nuo šakutės kasnį nutraukdavo!

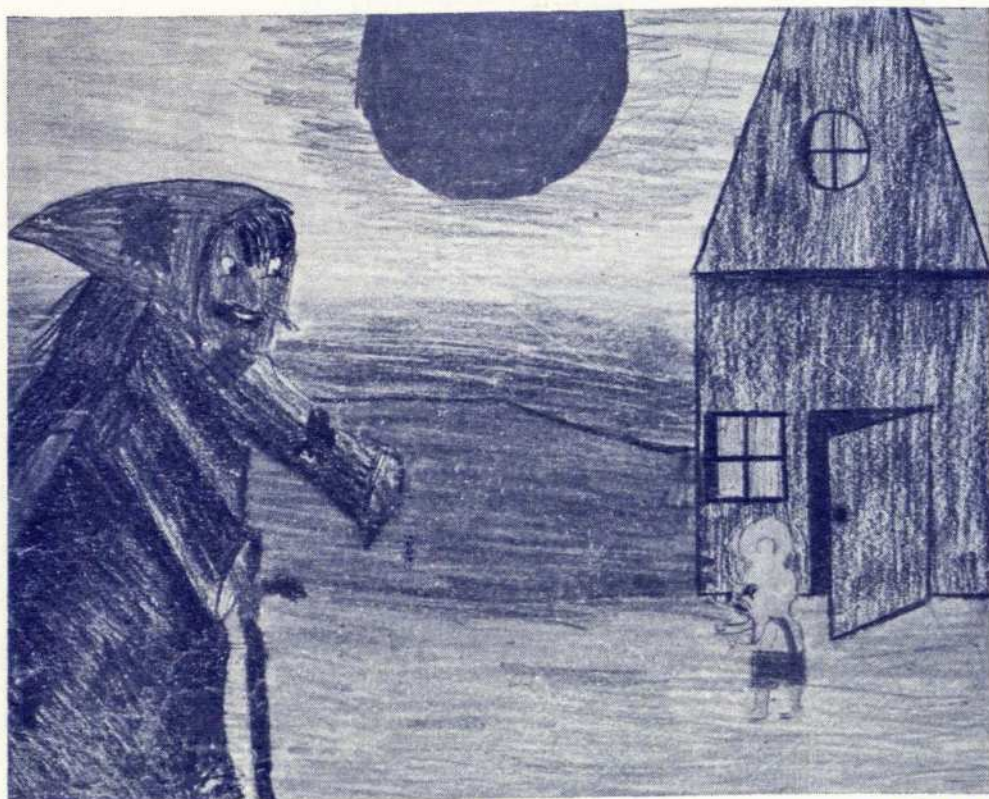
Jis mokėjo su visais draugiškai apsieiti. Tetos šuniukas jam parodė, kur vištos kiaušinius deda. Ir beždžioniukas pabandė tokią skylutę išsikasti, bet kiaušinių padėti jam nesisekė!

Sekančią vasarą berniukas išvyko stovyklauti ir paliko savo draugą namie. Beždžioniukas taip pasiilgo savo šeimininko, kad nustojo ir išdykauti ir valgyti. Pagaliau jis pradingo ir daugiau nebegrįžo.

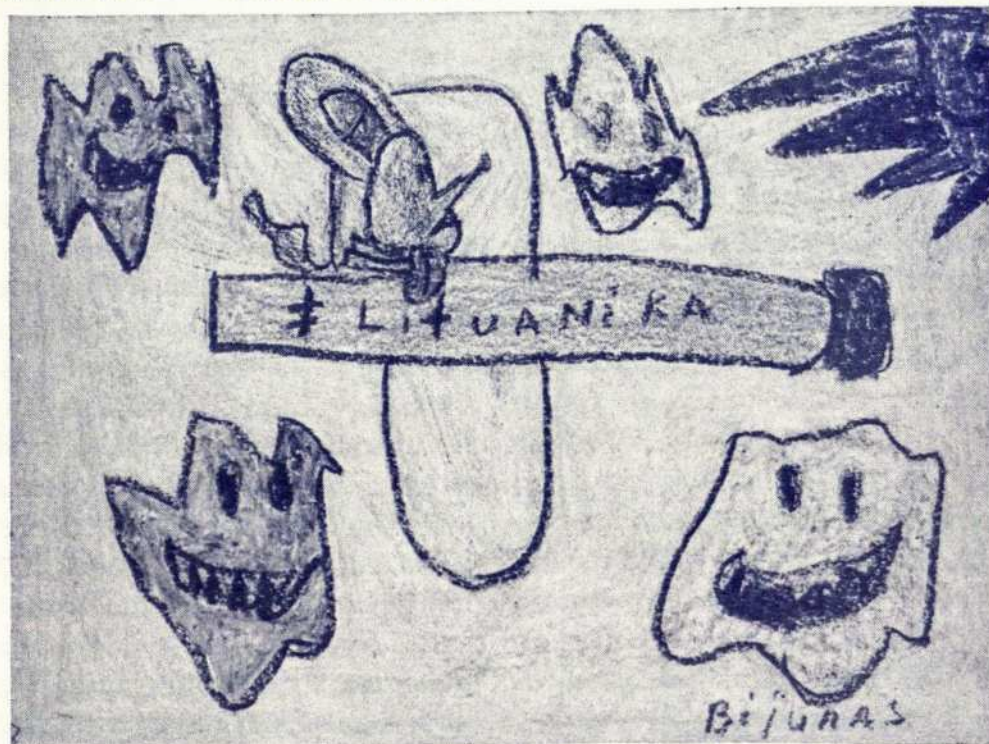
— Kokia liūdna pabaiga, — atsidusome visi, kai dėdė nutilo. — Papasakok ką linksmesnio, dėduli!

— Kitą sykį, jei prisiminsiu, — prižadėjo dėdė.

EGLOTĒS PASKELBTO KONKURSO LAIMĒTOJAI

Jaunesniņu grupē 1-mā premijā laimēja Giedrē Čepaitytē, 8 m. iš Milton, Ontario. Štai — “Puputis ir Ragana”.

II-trā premijā laimēja Robertas Mingēla, 6 m. iš Chicago, Illinois. Puputis skrenda lēktuvu.

Vyresniųjų grupės laimėtojai

Uždavinys: Parašyti rašinį ir/ar nupiešti paveikslą šia tema — “Mano kelionė per Lietuvą”.

KELIONĖ PER LIETUVĄ

I Premija

Jorūnė Girniūtė, 11 m. Lietuva

Štai jau Lietuva. Priešais atsivėrė puikūs vaizdai — skaidrūs upeliai, gėlėmis išmargintos pievos, ant kalnelių ošė kvepiančios pušys, prie ežerėlių siūbavo eglės. Kur-ne-kur pasigirdo ir vyturėlių balsai. Dabar jau žinojau, kad Lietuva ne betkoks kraštas, ne veltui Lietuva taip gražiai minima mūsų poezijoje ir dainose, ne veltui aš gimiau lietuvaitė, ne veltui mokiausi lietuviškai skaityti ir rašyti. Buvau pasiryžęs visas žymesnes Lietuvos vietas pamatyti, kiekvieną Lietuvos kampelį aplankyti.

Palikus didįjį vieškelį, pasukau ramiu, pilku takeliu. Šen ir ten iš po medžių rodėsi gražios kaimų trobelės, apsuptos dailiais darželiais. Ant jų stogų buvo pritvirtinti iš medžio išdrožinėti žirgeliai. Buvo šioje apylinkėje ir vaikų. Kai kurie ganė gyvulius, o kiti sau linksmiai šoko suktinį. Kiek toliau paėjus, pamačiau pakeliui lietuvišką kryžių. Sausi šilėliai ošė netoliese. Pasukau į aukštumas — mat, norėjau pamatyti Šatriją ir Medvėgalį. Iš čia skubinaus į Šiaulius, pasiryžusi įsėsti į traukinį ir važiuoti į rytų

Aukštaitiją. Įsėdus į traukinį, žiūrėjau pro langą, kaip mažas piemenukas dūdele dūduodamas ganė bandą. Pamačiau vieną senuką vežant šieną. Kiek toliau tekėjo didelė, rami upė. "O, čia Nevėžis!" nustebusi sušukau. "Ar taip greitai laikas jau prabėgo? Juk čia jau vidurio Aukštaitija!" Pervaziavus per tiltą, atsidūriau Panevėžyje. Čia išlipau iš traukinio ir sumaniau pėsčia patraukti pietų kryptimi. O kaip aplinkui gražu! Nuostabios pievos apaugusios dobiliukais viliojo mane — kaip gera čia būtų pasivolioti, pabėginėti... Bet pamačiusi bedirbančią bitutę, tuojau pakeičiau nuomonę. Jei man besivoliuojant šita pilkutė įgeltų į nugarą, tai man būtų! Tad nutariau tik ramiai pasivaikščioti.

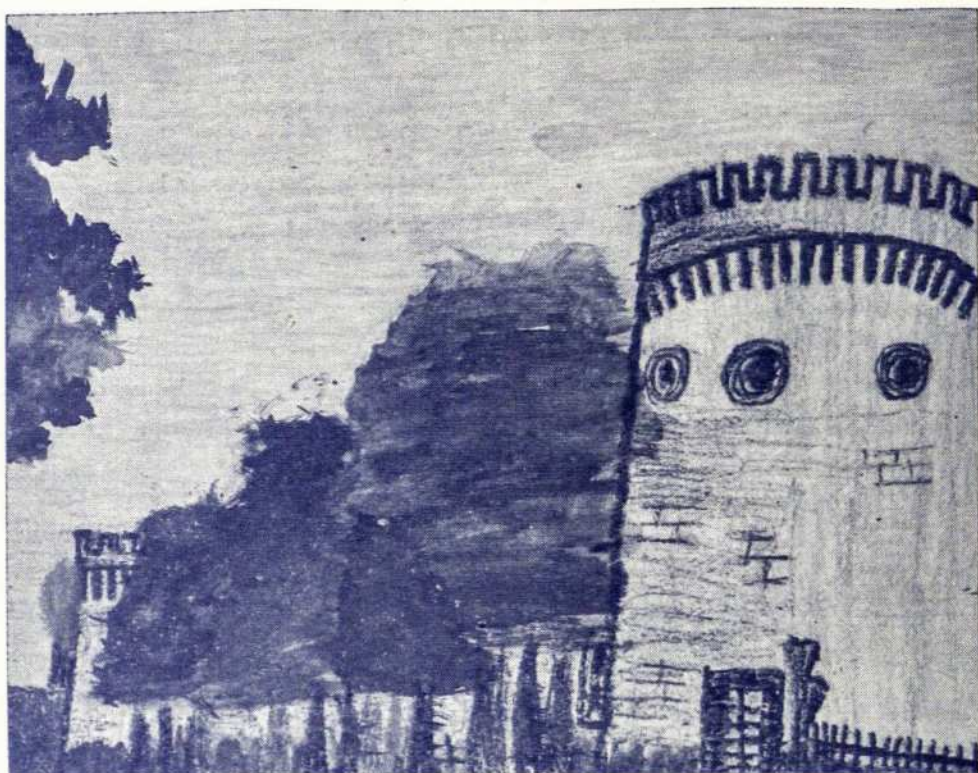
Stebėjau kaip drugeliai plasnojo, žaidė darželiuose, kaip gegutės kukavo šileliuose. Žiūriu aš į tolumą, kur tęsiasi lygūs laukai, maži kalneliai, karališki piliakalniai... Kiek arčiau priėjus, pamačiau didelę upę — Nemuną, ant kurio krantų pastatytas Kauno miestas. Kaune pamačiau gražių bažnyčių ir tvarkingų parkų. Bet visų pirmiausia norėjau pamatyti Kauno pilies griuvėsius! Kai aš ten atsiradau, buvo labai daug žmonių. Jie domėjosi pilimi kaip ir aš. Vieni kiek sienas apžiūrėjo, kiti ir į vidųėjo. "Kaip įdomu!" pagalvojau. "Kadaise senų senovėje, šitoje pilyje gyveno kuniškaiščiai, kurie gynė Lietuvą nuo piktų kryžiuočių. Šią pilį pastatė, kai Lietuva dar buvo apaugusi

tamsia, neįžengiama giria." Tačiau aš į pilies vidų nėjau. Kam grūstis po visokius tamsius, drėgnus koridorius, kam klampinėti po kokius senus rūsius, kai Kaune yra visokių muziejų dar neaplankyti. Taip eidama iš vienos įdomios vietos prie kitos, apžiūrėjau Kauną. Jau buvo vakaras ir saulė buvo bepradėjusi leistis. Dar būtinai norėjau pamatyti tėvelių tėviškę prieš sutemsiant.

Mamos tėviškėje sutikau savo bobutę, kuri labai nustebė mane pamačiusi Lietuvoje. Pasakiau, kad keliauju po tėvelių gimtąją žemę. Linksmi ir gardžiai pasivaišinus, pamačiau mamos jau minėtas šios apylinkės svarbesnes vietas ir pradėjau kelionę į tėtės tėviškę. Pasitaikė, kad tą vakarą ramiai sėdėjau ant smėlėtos ežero pakrantės ir žiūrėjau, kaip toli, toli auksinė saulė leidosi už miško. Stebiu kaip čia ramu — tikrai gintariniai saulės spindulėliai žaidžia ant mažų liūliuojančių bangų ir mažas vyturėlis, tupėdamas pušyne, sau čiulba dainą. Ar tik nebus mano tėtės tėviškė prie ežero? Ką gi galiu žinoti, gal čia ir bus ta apylinkė, apie kurią tėtė taip dažnai pasakojo. Ir tada pastebėjau, kad kažkas man mojuoja. Žiūriu — stovi mano dėdės ir kiti giminės. Linksmi pasisveikinau ir pasikalbėjau.

Staiga prasimerkiau. "Oi, mama", sušukau, "kaip gera buvo Lietuvoje! Gaila, kad tai buvo tik sapnas". Jorūnė Girniūtė, 11 m.
Jamaica Plain, Mass.

II Premija

Raimondas Lapas, 12 m. Radvilų pilis Tauragėje.

Savo kelionę per Lietuvą suplanavau labai rūpestingai, kad daug visko pamatyčiau. Pirmiausiai laivu per Baltijos Jūrą atplaukiau į Klaipėdą, vienintelį Lietuvos uostą. Ten mačiau gražiąją Vytauto Didžiojo gimnaziją, St. Šimkaus muzikos mokyklą, sporto rūmus, biržos tiltą, Pedagoginį institutą ir Raudonojo Kryžiaus ligoninę. Klaipėda yra labai graži iš betkur žiūrint, ar iš Smiltynės, ar Locų bokšto. Iš Klaipėdos per Šilutę važiuoju į Pagėgius. Tai mano tėvelio gimtinė. Toks gražus, ramus, pušynu apsuptas miestelis su Pagėgių ežeru, Gegės upeliu ir Publiškės dvaru. Sekantis sustojimas Tauragė. Per

Tauragę vingiuoja Jūros upė su didele užtvanka. Aplankau Radvilų pilį, kuri nepaprastai įspūdinga. Iš Tauragės per Radviliškį traukinys mane neša į Kauną. Pakeliui sustoju aplankyti Dotnavos Žemės Ūkio Akademiją, kur mano mamytė studijavo. Kaune matau daugybę moderniškų pastatų. Aplankau Karo muziejų, nežinomo kareivio kapą, Igulos bažnyčią, Valstybės Teatrą, prezidentų namus. Nueinu prie Žaliojo tilto per Nemuną. Čia žuvo mano dėdė Viktoras, gindamas Lietuvą nuo žiauriųjų bolševikų. Apžiūrėjęs Kauną, važiuoju į Vilnių. O čia įdomybių neapsakoma daug, ypač įspūdingi Auš-

ros Vartai. Bažnyčios viena gražesnė už kitą. Man labai patiko Šv. Onos bažnyčia ir Katedra, kur buvo palaidotas Vytautas Didysis, Lietuvos kunigaikštis. Aplankiau dar universitetą, Gedimino kalną su pilimi ir daug daug kitų įdomių istorinių vietų. Apleidęs Vilnių, važiuoju į Marijampolę. Ji randasi ant Šešupės kranto garsiojoje Suvalkijoje. Čia aplankau Rygiškių Jono gimnaziją, kurioje daug žymių Lietuvos žmonių mokėsi. Nueinu į Marijonų Vienuolyną ir į šalia esančią bažnyčią. Netoli yra ir sėselių vienuolynas. Užsuku į cukraus fabriką, tai pats pirmasis iš trijų Lietuvos cukraus fabrikų. Iš Ma-

rijampolės važiuoju į Šiaulius. Ilgas kelias, bet būtinai noriu pamatyti ketvirtą didumą Lietuvos miestą. Čia aplankau Aušros muziejų, Pedagoginį institutą, Maisto fabriką ir svarbiausią Rūtos ir Birutės saldinių fabrikus.

Kadangi jau laikas baigiasi, paskutinis mano sustojimas Palanga. Daug važinėjęs ir pavaręs, išsitiesiu ant balto Palangos smėlio ir žiūriu į jūros bangas. Gal jos išplaus gabaliuką gintaro, kurį pasiliksiu sau atminimui iš savo niekad neužmiršamos kelionės po mano tėvų gimtąjį kraštą.

*Raimondas Lapas, 12 m.
Melrose Park, Ill.*

KOVA DĖL KLAIPĖDOS KRAŠTO

Detroito Šaulių kuopos surengtoje kultūrinėje popietėje, 1967 m. gegužės m. 28 d., premijų laimėtojai už rašinį: "Kova dėl Klaipėdos krašto". Iš kairės sėdi: Aida Smalinskaitė, Birutė Kvietytė, Kastytis Karvelis, Rūta Kaunelytė, šios premijos laimėtoja, rašinio autorė Karolė Veselkaitė ir Regina Putriūtė.

Nuotr. K. Sragausko

Šis rašinys laimėjo III-čią premiją Detroito šaulių kuopos paskelbtame rašinių konkurse

Jei į vakarus nuo Kauno kada bekeliautum, greitai pasiektum žemaičių žemę, Klaipėdos kraštą ir Baltijos pajūrį. Tai mūsų uostas ir langas į plačiuosius pasaulio vandenius.

Keliaujant, tave apsups žemaičių gojai, Rambyno kalnas ir nuostabios Nemuno, Dubysos ar Baltijos pakrantėse pastatytos vilos poilsiui. Dienovidžio tylumoje girdėsi tartum medžiotojo rago garsą ir mintys sugrįš šimtmečius į praeities sutemas. Klaipėdos kraštas ir žemaičių žemė šimtmečiais išminta kryžievių ir kalavijuočių pėdsakais. Ir meni, kad žemaičiai ugnimi už ugnį atsilygindavo — net ir šališki priešų kronininkai tai pripažindavo.

Kunigaikštis Kęstutis, lietuvis riteris, ir jo žmona, Birutė, kurią atsivedė iš žemaičių pamario, ištikimai sergėjo ir gynė žemaičių žemes ir dabartinį Klaipėdos kraštą. Vytautas Didysis sunkiose valandose net keturis kartus žemaičius kryžiuočiams užstatė. Bet jie visada liko ištikimi Lietuvai. Veltui kryžiuočiai skubėjo pilis statyti — sukilę žemaičiai vėl jas nušluodavo.

Mums gimininga gentis, prūsai, po šimtmečių kovų buvo pavergti ir nutautėję, nors dar ilgai vokiečiai tą šalį Lituanen vadino. Ten jau nebešauks savo vyrų kovon paskutinis prūsų sukilėlis Herkus Mantas! Tik išnykusios

tautos kovotojų vėlės gal tebeklajoja vidurnaktį mėnesienoje.

1410 metais Žalgirio mūšy ištikimi žemaičių pulkai gina Vytautą. Ar prisimeni tris brolius milžinus, "Žalgirio" knygoje minimus, kurie kalavijais Vytautą ir žemaičių kunigaikštį gynė? Vieną brolių, kryžievių atskirtą ir apsuptą, veltui išgelbėti bandė, nors draugai kaip viesulas platų taką kalavijais iškapojo. Skaitai tuos puslapius ir mąstai, kiek kovota, kentėta ir kraujo išlieta, nes kitiems mūsų tėviškė lyg dyglys pašonėje buvo.

Slenka šimtmečiai, bet kova vis nenurimsta. Klaipėdos krašto geografinė padėtis visus vilioja. Priespaudoje žmonės kenčia.

Pagaliau, pastorius ir poetas, Kristijonas Donelaitis rūšiu, tiesiu žodžiu grasina prispaustųjų skriaudėjams:

Tu, savavališkai didpilvi, vis pasišiaušęs

Ir, nei žaibas koks žaibuodamas, gandini būrą.

Ar tu ne taip jau, kaip bėdžius toks, prasidėjai,

Ir mama taip, tavo, kaip jam pasturgalį šluostė?

Kas tau liepė vargdienį nuliūdusį spardyti,

Ir pasidžiaugt dėl to, kad jis vaitoja dėjudamas?

Jis mums tebekalba iš praeities glūdumos ir jo žodžiai tokie pat skaudūs ir teisingi šiandien. O gal jis ir ateitį pramatė ir jo milžiniškas šešėlis krenta ant mūsų dienų? Rodos jis tebebara šių dienų prispaudėjus.

Per 1923 metų sukilimą Klaipėdos kraštas nors trumpam tampa neatskiriama Lietuvos dalis. Skaitai Vienuolio raštus apie sukilėlius ir prisimeni: traukinys veža kritusius sukilėlius ir nakties tyloje darda vagonų ratai — "Čia vežami didvyriai, čia vežami didvyriai". Negyvos "dėdės", "gimnazisto", ir "bevardžio" akys užmerktos amžinai. Ir mąstai, kad gal tavo amžiaus jaunu-

lis, palikęs mokyklos suolą ir tėvus dėl laisvės idealo Mažosios Lietuvos broliams talkinti išėjo.

Istorija kartoja! Kova dar nebaigta ir praeitis mums stiprybės teduoda. Po tamsių dienų Klaipėdos krašto saulė vėl Lietuvai prašvis, nors gal daug aukų, daug didvyrių bus istorijos puslapiuose įrašyti ir šimtmečiais skambės.

Karolė Veselkaitė
Detroit, Mich.

PAŠTO Dėrūtė

Mielas Puputi,

Ar tau vasarą buvo linksma? Man buvo smagu. Tėtė, mamytė ir aš keliavome po Ameriką. Aš mačiau daug gražių vietų. Man labiausiai patiko Disneyland, Marineland ir Yellowstone parkas. Ten mačiau 11 meškų ir vieną mažą meškiuką. Aš jam daviau kukurūzų. Aš mačiau gyvatę. Puputi, ar bijai gyvačių? Sudie!

Dovilė Užubalytė
Chicago, Ill.

Miela Dovile,

Man vasara buvo labai smagi, nors meškų nemačiau. Man atrodo, kad turiu meškos kraujo, nes labai mėgstu kukurūzus! Su gyvatėmis nelabai draugauju — mamytė man sakė jų saugotis.

Iki —

Puputis

Miela EGLUTE,

Nuoširdžiai dėkoju tau, kad mane kas mėnesį aplankai. Aš tavęs laikiu ir ilgiuosi. Norėčiau, kad aplankytum dažniau. Mėgstu pasakas apie Lietuvą, Pupučio nuotykius. Viskas labai gražu. Linkiu, kad sekančiais metais visi lietuviukai tave skaitytų.

Tave mylinti,
Nijolė Ziminskaitė
Winnipeg, Manitoba
Canada

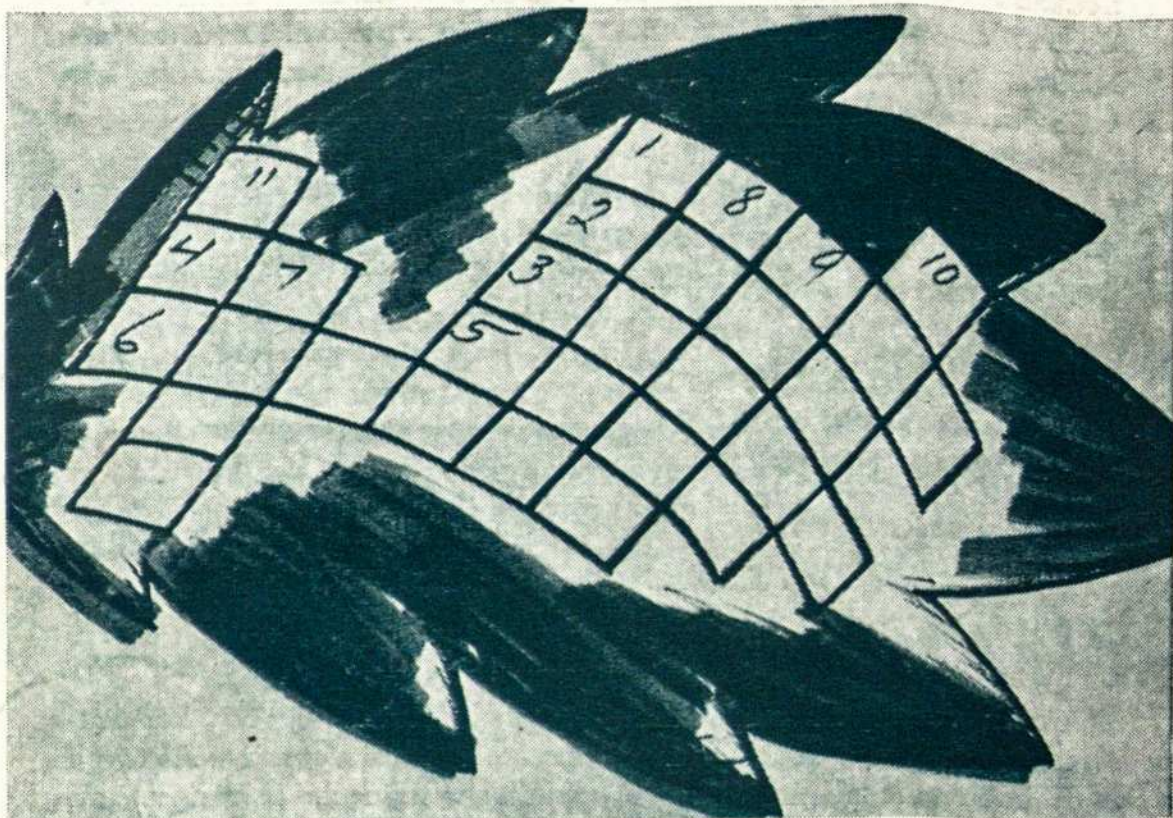
Miela Nijole,

Labai džiaugiuos, kad taip draugiškai mane priimi į savo namus. Ir aš norėčiau su visais lietuviukais draugauti taip, kaip su tavim! Tik nevysi mane pasikviečia. Nežinau kodėl — ar tu žinai?

Eglutė

ALP 1785
LKA

LAPO GALVOSŪKIS

Skersai:

1. Tai ką šis galvosūkis vaizduoja.
2. Dalykas, ant kurio ratas sukasi.
3. Kraštas.
4. Kaip save vadinu.
5. Tai kuo matome.
6. Ne šlapias.

Žemyn:

1. Kai vanduo varva, pasidaro...
7. Medžio "ranka".
8. Žuvies šonkaulis.
9. Karaliaus rūmai.
10. Sangražinis veiksmažodis nuo žodžio "ras".
11. Klausiamasis žodelis.

Lapo galvosūkio atsakymai — Skersai: 1. lapas, 2. ašis, 3. šalis, 4. aš, 5. akis, 6. sausas. Žemyn: 1. lašas, 7. šaka, 8. ašaka, 9. pilis, 10. rasis, 11. kas?

90.744.293.